

Aboriginal visdom

Af Lene Shoemaker

For 5-6 år siden var der en amerikansk læge ved navn Marlo Morgan, som drog til Australien, hvor hun i flere måneder boede sammen med en af landets oprindelige stammer. Efter oplevelsen skrev hun bogen "Mutant Message Down Under". Stammen, hun boede hos, havde levet så isoleret, at der kun var et eneste medlem, som kunne tale engelsk og dermed fungere som tolk.

Disse aboriginale kalder vi (os) andre for "mutanter" og sig selv "De rigtige mennesker", og måske kan der være mening i dette. Jeg blev i alt fald både overrasket og imponeret over meget af det de troede på.

De kalder Gud for "guddommelig enhed", og mener at vi mutanter har problemer med at forstå dette begreb, fordi vi synes at have behov for at beskrive det og give det fysisk form. Men for dem har denne "enhed" hverken størrelse, form eller vægt. "Guddommelig enhed" er total positiv og er essensen af kreativitet, renhed, kærlighed og ubegrænset energi.

Deres skabelsesberetning er også smukkere og falder tættere sammen med den moderne videnskabs opfattelse end nogen anden, jeg kender. De siger, at i begyndelsen var der kun mørke, hvor alt land - eller materie - var samlet i en stor klump, som var omgivet af tomhed.

Så skabte den guddommelige enhed lyset, og de første lysstråler splintrede det totale mørke og spredte materien som runde skiver, der fordelte sig i tomheden som spindende cirkler. Disse skiver var oprindeligt flade og havde ingen overfladestruktur, og der var ingen lyd.

Så udvidede "guddommelige enhed" skiverne ved at give dem "livsbevidsthed" - forskellig for hver eneste skive. Det var den enkelte skives "livsbevidsthed" der af dens jord/materie skabte alt andet.

Stammens myter og historier bruger ofte billedet af en slangeformet regnbue for at beskrive livsbevidsthedens energilinje, der begynder som total fred - skifter vibration og skaber lyd, farve og form. Så snart vibrationen skabte lyd dannede lyden sang, og det var sangen, som skabte alle de specifikke ting som planter, dyr og mennesker - og det var kvinden, der blev skabt først.

Tolken gjorde sig stor umage med at forklare, at denne livsbevidsthed ikke blot var bevidsthed som modsætning til at være ubevidst. Det var mere som en livsenergi-bevidsthed eller skabelses-bevidsthed, som er alt, og som eksisterer i alt: planter, dyr, mennesker, sten, vand osv.

De mener altså, at menneskets krop blot huser vores evige eksistens. Derfor bekymrer de sig meget lidt om kroppen efter døden og begraver den enten ganske overfladisk under et tyndt lag jord eller slet ikke, så den så hurtigt som muligt kan fortæres og indgå i fødekæden til gavn for andet liv. Ligeledes mener de, at andre "evige eksistenser" findes mange steder i universet.

De mener det er vores evige eksistens eller vore sjæle, som er skabte i den guddommelige enheds billede, hvilket betyder, at de er i stand til at føle sand kærlighed og fred og endvidere kan være kreative, skabende og drage omsorg for mange ting.

De tror, at vi har fået en fri vilje og fået lov til at bruge denne planet for at lære at styre vore følelser - fordi følelser er voldsommere og nemmere at skelne imellem, når vi er i menneskelig form.

Når sjælen er i menneskelig form, er det for at få lov til at lege og eksperimentere, så den kan lære, hvordan det føles at være glad eller trist, jaloux eller taknemmelig osv. Men det er meningen, at vi skal lære af erfaringen. Det er i orden at mærke de negative følelser, men vi bør være kloge nok til at opdage, at det ikke er et godt sted at opholde sig ret længe.

"De rigtige mennesker" mener, at det er vore følelser der registreres i hver eneste celle i kroppen, i hjernen, i vores personlighed og vores "evige selv". De taler om "levende" og "ikke levende" tid. At

trække vejret er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at være levende. Det er blot en proces, der viser andre, at kroppen endnu ikke er klar til at blive begravet.

Du er kun levende, når du lærer noget af dine følelser, når du forstår dem bedre, når du får mere kontrol over dem, når du udvikler dig. Livet drejer sig om bevægelse, forandring og om at blive bedre. Derfor fejrer de ikke fødselsdage, men fejrer udviklingstrin. Når en person føler, at han eller hun er blevet mere vis - har lært noget nyt, som var udviklende, så indkalder personen selv til fest, og alle de andre er villige til at tage personens ord for, at vedkommende har taget et nyt skridt.

“De rigtige mennesker” forstår ikke, at vi “mutanter” kan sige, at den ene religion ikke i sidste instans er det samme som alle andre religioner. Det er deres opfattelse at alt liv er eet liv - det er den samme leg eller skole, vi alle er med i.

Marlo Morgan blev også forbavset over, at deres opfattelse af sygdom var helt anderledes end vores. Hun oplevede to naturlæger, som hjalp en der havde brækket et ben. Medens de satte benet på plads med hænderne, foregik der mindst lige så meget i deres hoveder og hjerter. De sendte patienten tanker om perfekt funktion, og patienten samarbejdede aktivt og troede helt klart på en hurtig og fuldstændig helbredelse - og helbredelsen indfandt sig så hurtigt, at det for hende (med udgangspunkt i den lægelige uddannelse hun havde) virkede som et mirakel. De andre derimod anså det som ganske normalt.

Dette indikerer helt klart hvilken rolle, vores “emotionelle programmering” spiller i vores opfattelse af om vi er syge eller raske.

Det er i øvrigt også “de rigtige menneskers” opfattelse, at vi alle lever i noget de kalder “drømmetid”, hvor vi selv skaber vores egen realitet. Men lad mig slutte med at sige, at “de rigtige menneskers tro” (ligesom så godt som alle andre religioner) også indeholder en version af “kærlighedsbudet”. De siger: Sandhed er sandhed. Hvis du skader andre, skader du dig selv. Hvis du hjælper andre, hjælper du dig selv.